



Levende Woorden

Hier is dan eindelijk weer een teken van leven. Na een weinig, door ons niet verdiende rust, mochten we weer op de basis terugkeren. Allemaal hartelijk welkom! De lege plaatsen werden weer ingenomen en de grootste gaten opgevuld. Bedankt voor de kaarten, die ons, uit verschillende windstrekken, werden toegezonden. Ook deze vakantietijd behoort weer tot de herinnering:

Om dagen die vervlogen zijn
weeft peinzende herinnering,
een beeld, een kleur, een lichte schijn.
Een streling die het hart ontving.

Als ik de kaarten uit de diverse plaatsen be-
kijk, moet ik vaak denken aan vroeger tijden.
Wat een onderneming, als je dan van Hilversum
naar Rotterdam moest. In de oude boeken en
brieven lees je dan van een ontroerend af-
scheid nemen.

't Was de tijd van de trekschuit en de dilli-
gence. Nu kun je ook in dit opzicht wel den-
ken aan het oude Bijbelwoord: Wij vliegen daar-
henen. Wat betekent duizend kilometer voor
een vakantieganger? Met snelheden van duizend
kilometer per uur vliegen ze door het lucht-
ruim.

Tijdens de vakantie bracht ik een van de kin-
deren naar Schiphol. Voor 't eerst van m'n
leven zag ik de grote vliegtuigen af en aan-
komen. En daar gaan je kinderen..door de slurf
naar binnen, in de buik van het luchtmonster.
De lucht trilt en zindert van de gloeiende
motoren. Eerst langzaam, dan sneller en snel-
ler, tot het gevaarte los komt van de grond.
Daar stonden we dan, met een brok in onze

keel, tussen al die andere mensen. Een gevoel als een kat in een vreemd pakhuis besluipt me. 'k Begin alweer naar de stilte van een kreekje, met gras en riet en biezen te verlangen. Misschien lijkt het u een beetje saai, zo'n kreekje in ons kleine Nederland. Natuurlijk, smaken verschillen. Toch kun je wel wat beleven aan de waterkant.

Op een heldere dag zaten Daniëlle en ik in ons bootje in een kommetje van een kreek. Net toen het een beetje eentonig begon te worden, hoorden we een grote plons, gevolgd door een aanhoudend plonzen. Eerst dachten we aan een grote snoek, tot Daniëlle riep: Papa, een schaap in 't water!

We maakten ons bootje los, en staken af naar de diepte. Ja hoor...onder de overhangende takken van een grote els bevond zich een halfwas schaap. Het arme beest kon niet meer op eigen kracht tegen de kant op komen. Zo'n dertigtal andere schapen stonden schaapectig toe te kijken hoe het hun makker verging. Geen van de dieren stak een poot uit om hun arme makker uit het water te halen. Met veel moeite wurmden we ons bootje tussen de takken door. Met grote inspanning probeerde ik het zwaarmoedige beest op de kant te krijgen. Tevergeefs. Toen ben ik maar op de oever gekropen, en ja, het lukte, met een beetje medewerking van het schaap. Het beest kreeg weer vaste grond onder de voeten. Onderwijl dacht ik: Zou het dan tóch waar zijn: "Gered om te redden?"

Die uitdrukking kwam ik wel eens tegen in Evangelische kringen. Omdat mijn prestaties als mensenredder geheel te verwaarlozen zijn, had ik dat gezegde aan m'n persoonlijke situatie aangepast.

Voor mij werd het: Gered om gered te worden.

Eindelijk kon ik nu eens terugzien op een geslaagde reddingspoging. Jammer dat bij deze operatie alleen schapen en een paard tot de toeschouwers behoorden. Met een voldaan gevoel wilde ik me weer aan boord van ons bootje begeven. Maar..o wee, daar gleed het bootje onder m'n voeten weg. Ik bevond me nu, rugge- lings, op een langzaam scheurende tak, boven het water. Met enorme inspanning probeerde ik mezelf in evenwicht te houden, terwijl m'n reu- matiekige arm en schouder me deden kreunen van pijn. Daniëlle probeerde intussen het boot- je, tussen de takken door, onder mij te krijgen. Dat ging niet gemakkelijk.

Tenslotte riep ik tegen het arme kind: Nog één minuut, langer kan papa het niet volhouden. Dan maar een vrije val in het water. Gelukkig.. op het laatste moment kwam het bootje zo dicht- bij, dat ik me erin kon laten vallen. Met grote schrikogen zat Daniëlle haar steunende en kreu- nende vader op te nemen.

Toen ben ik weer op m'n oude uitgangspunt te- ruggekomen: Gered om gered te worden. **HEERE, GIJ** behoudt mensen en beesten!



Januari. We hebben de vierdagen weer achter de rug. Eigenlijk raar gezegd: Achter de rug. Hopelijk is er nog iets blijven hangen in de harten van de Heugelijke tijding.

Het sneeuwt. Donkere daken zijn bedekt met een wit kleed.

Dat brengt me in herinnering het beeld dat Opa Overduin zaliger, wel eens gebruikte om iets over de goede werken te zeggen. Hij zei: Met de goede werken is het als met de sneeuw. Wit en zuiver daalt ze op aarde, maar in korte tijd wordt alles groezelig. Voetstappen.. kwaaiers en drek bezoedelen het witte kleed. Zo ook de goede werken. Goed en rein komen ze van de hemel, maar spoedig zijn ze bevlekt en bezoedeld in ons en door ons....

Daar zit wat in. Eén dode vlieg doet de zalf des apothekers stinken en opwellen. Waar is dan de roem? Hij is uitgesloten door de wet des geloofs.

Toen m'n jonge, dodelijk zieke oom bezoek kreeg van een waardige ouderling, vroeg de ouderling tenslotte: Zal ik nog een gebedje voor je doen, Daan? Het antwoord luidde: Voor mij hoeft het niet..maar als je nog iets goeds van de Koning zou willen zeggen, ga dan je gang.

Zo zie je maar, geliefde zielzorgers, dat je bij tijden en ogenblikken wel gemist kunt worden.

GEBED BIJ VERDUISTERING DER OOGEN

O HEERE GOD, God enkel licht, doe mij berusten nu mijn oogen gestadig afnemen.

Heere, het wordt alles voor mij onduidelijker, nevelachtiger, vager. Geen bril helpt mij meer en de knappe oogarts trekt de schouders op als ik vraag of er nog beterschap te wachten is. Heere, ik lees zoo gaarne.

Ik lees zoo gaarne in Uw Woord, en de brieven mijner geliefden, en schoone verzen. Maar het gaat hoe langer hoe moeilijker. Ik stoot mij telkens. Ik vergis mij als ik mij eene teug waters wil inschenken. Ik herken de menschen niet meer. De weg, dien ik ga, wordt onzeker, onveilig, onbetrouwbaar voor mijn voet. Ach, dat alles valt mij zoo zwaar, o mijn God!

Richt nu door Uwe genade de oogen mijner ziel opwaarts. Doe mij met mijn zwakke oogen helder en klaar Uwe heerlijkheid zien, Uwe beloften aanschouwen, op Uwe heerlijkheid turen, mijn Koning en mijn God, dien ik toch eerlang met nieuwe oogen, vol glans en glorieschijn, zal mogen aanbidden in Jeruzalem. Al wordt het duister om mij henen, al dekken neevlen mij 't gezicht, toch ben ik van helder licht omschenen, want Gij, mijn Heiland, zijt mijn licht. Zoo wil ik dan niet beven noch klagen, maar mij verheugen in Uwe vaste en zalige belofte dat zij, die de oogen naar het gebergte henen slaan, niet beschaamd zullen worden. Ook mijne oogen zullen den Koning zien in Zijne schoonheid.

Hallelujah. Amen.

Dr. Gunning.

Dat 6de vers van den 116en Psalm: "ik was uitge-
geteerd, doch Hij heeft mij verlost". De Psalm-
ist wil zeggen: "juist nu ik volstrekt machte-
loos ben, wegzink in verlorenheid, juist nu
breekt de verlossing door".

Gij moet nooit denken, dat Christus U loslaat.
En al denkt gij het, al denkt gij het duizend-
maal in angst en verwarring (ik weet bij erva-
ring hoe dat is) dan laat Hij u toch niet los.
Dan zal Hij U in dien nood nog te vaster vasthou-
den. Hij kan u niet laten omkomen. Als Hij de
zijnen liet verloren gaan, dan was Hij zelf ver-
loren. Laten we vrolijk jubelen in Zijn trouw!
Ook indien alle duivelen der hel tegelijk op
ons afkomen, dan hebben we nog geen enkele re-
den om te vrezen, wel alle redenen om ze in hun
gezicht uit te lachen.

Jonker.

*

*

WANNEER MEN 'T WEET.

Waar God den traan van 't oog afwischte,
Daar heeft de ziel zich niet vergist.

*

*

LEVENDE WOORDEN

IK BEN LEVEND. Aldus spreekt Hij, opdat wij allen een goed vertrouwen mogen hebben, dat Hij als de waarachtige profeet de waarheid van Zijn genade, volgens welke ons onze zonden vergeven zijn, wel zal handhaven, zodat wij alle zorgen daaromtrent, en al ons zuchten, benevens al de knaging van ons geweten van ons werpen. Want deze Profeet herroept geen van Zijn predikingen; gelijk Hij aan hoeren en tollenaars aflaat van zonden heeft verkondigd, zo zal het ook eeuwig blijven, tot afbreuk van het rijk van de duivel, tot eeuwige troost van het beangstigde geweten. Wat Hij spreekt, komt van boven, uit de hemel, uit het hart van de Vader, en brengt de Heilige Geest met zich, opdat zich verheuge, al wat hongert en dorst naar gerechtigheid, naar heiligheid en verlossing. En Hij is levend, om het licht van Zijn genade helder te doen branden in het hart; nimmer zal dat licht worden uitgeblust. Hij is de Zijnen steeds nabij, opdat alle antichristen en werkheiligen, mitsgaders hun leer en hun werk, versneden zijn mogen, en dat eeuwig blijve de besnijding in de geest. Hij is levend, een getrouw Hogepriester; Hij zal al onze zaken uitrichten voor de troon; Hij zal de gerechtigheid handhaven, die Hij heeft aangebracht, de heiligheid, waarmee Hij in Zich bekleedt, wat gans en al ontbloot is; Hij zal het ook aan geen zalving laten ontbreken den genen, die van uit de dorre wildernis tot Hem om zalving schreeuwen. Hij is levend, een allergenadigst Koning; tegen alle vijanden zal Hij Zijn heerlijk koninkrijk handhaven, dat Rijk, waarin de allerminste van de broeders Hem het meest nabij is, en waarin de allerellendigste

het heerlijkst prijkt in het sieraad van zulk een Koning.

Ik ben dood geweest, en ziet, levend ben IK. Zo kunt gij niet meer sterven, niet verloren gaan, niet omkomen. Vrees niet voor de dingen, die gij mocht te lijden hebben. Vrees niet voor oordeel of verdoemenis, - sidder niet en beangstig u niet! Sta rechtop op uw voeten. Hoop volkomen op de u toegebrachte genade. Wees getrouw tot in de dood, Ik heb alreeds de kroon van het eeuwige leven voor u bereid. Gij zult die ontvangen!

Houd u slechts dááaraan: LEVEND BEN IK.

Blijf in Mijn Woord; gelijk Ik de dood en de hel een pest ben, zo wees gij ook een pest voor hel en dood!

H.F.K.

De Heere schenke ons allen de werking van Zijn Heilige Geest. Die Geest verheerlijkt Christus!

"De gerechtigheid van een ander zal en moet het doen. Wanneer mijn zonden op mij liggen, drukken zij mij neder en brengen mij tot wanhoop, maar de gerechtigheid van Christus troost, sterkt en verlost ons. Een zonderlinge prediking is het, dat is waar; maar zij alleen maakt Christenen!

Met mijn zonden heb ik de dood verdiend, dat is óók waar: daar helpt nu geen goed werk, geen goede gezindheid, geen genoege-doening, zij moge zijn wat zij wil; daar moet iets vreemds komen, dat het mijne niet is en dat ik in mijzelf niet hebben kan. Zo-doende kost het dus een Christen niets meer, dan dat hij de Heere met zijn hart aanziet; de trouwe Christus heet nu Martinus, Petrus of Magdalena; de Christus is op Goede Vrijdag Petrus geworden, die Hem toch verloochend heeft; maar op de Paasdag treedt Hij tevoorschijn en zegt: hier is geen zonde meer!

Zo bestaat onze kunst niet in werken, ze mogen heten zoals zij willen; ze mogen groot of klein zijn, kwaad of goed; maar het ligt alleen daaraan, dat wij het oog op Christus richten en van Hem dankbaar aannemen, wat Hij ons geeft.

En dat is het ook wat het beeld van de koperen slang bedoelt; daar kost de gezondheid niets anders als het aanzien van die slang; anders hielp er niets, ondanks alle inspanning; wat zij ook doen wilden, het was alles vergeefs, ja zij maakten daarmee de slangen slechts des te vinniger en toorniger, en het werd van kwaad tot erger. Dat was de enige kunst: naar de kope-

ren slang gekeken, zonder enige apotheek of artseni. Zo gaat het ook met ons. De vurige slangen bijten ons ook, wij voelen de zonde in ons, en zien dat wij voor eeuwig verloren zijn. Wat zullen wij nu doen, opdat wij daarvan bevrijd worden? Niets meer, dan aanzien! Wanneer ik met mijn handen de slangen wil verwijderen zonder de Paasdag, gelijk zij ons geleerd hebben, dan zal het ons daardoor evenzo gaan als de Joden, dat men van kwaad tot erger komt, en waar van te voren één zonde was, daar zijn nu wel tien andere".

Luther.

IN HET VOORBIJGAAN.

Ik zag den rijke daarheen gaan,
Den wijze, met zéker gebaar.
Hij liet zich een kelder bouwen,
Een schuilplaats in gevaar.
Hij maakte haar zo gerieflijk,
Zijn wèlgekozen spelonk
En voelde zich zo rustig,
Zo veilig in zijn honk!

Ik zag den arme daarheen gaan,
Den arme van geld en geest,
Met zijn simpel Godsvertrouwen,
Bevreesd en onbevreesd.
Hij wist niet waar zich te bergen,
In dreigend lijfsgevaar.....
En gaf zich den Hemel over,
Met hopeloos gebaar.

Men groef van onder de puinen
Den rijke, met zijn gezin
En schoof de verminkte lijken
Met spoed den wagen in.
Van verre stond daar de arme,
Met smerig, betraand gezicht,
De bleeke handen gevouwen
En den blik omhoog gericht.

M.v.Wessem.

DE LAATSTE OORLOGSWINTER.

Korte kenschets van Dr. A. de Froe: "De dijken ondermijnd, de vruchtbare landerijen onder water gezet, de steden verwoest, huizen afgebroken, onbewoonbaar of geplunderd, mannen weggevoerd, de straten opgebroken en vervuld van vuilnis, drek en stank, ons voedsel voor onze ogen weggesleept, onze kleding gestolen of versleten, in de straten rijen hongerende mensen, bevreesd voor razzia's, oud en jong graaiend in de vuilnishopen op zoek naar voedsel of in sintelhopen naar brandstof, mensen vermagerd tot het gebeente of met ziekelijke opgezwollen ledematen en gezichten, mensen stervend op straat zonder hulp, lijken opgehoopt in leegstaande kerken, waar niemand raad mee wist, in de huizen koude, duisternis en honger, op de landwegen lange droeve stoeten van zich voortslepende mensen, hongerend naar de genade van boeren, de havens moedwillig vernield, de fabrieken leeggesleept of vernield en daaromheen weer de huizen, niets biedend dan koude, duisternis en honger....."

A. en H. Algra.

DE HEILIGE GEEST.

Het is niet voor gegronde tegenspraak vatbaar, wanneer wij beweren, dat de Heilige Schrift veel spreekt over de Heilige Geest, Die in alle waarheid leidt, troost, en bij ons blijft, maar die ook wederbaart, vernieuwt en leiding geeft, omdat Hij in onze harten is uitgestort en in ons woont, als in Zijn verkoren tempel. De heilige en barmhartige God is niet alleen oneindig verheven BOVEN ons en oneindig barmhartig VOOR ons, maar ook oneindig geduldig IN ons door de Heilige Geest.

Wij staan op het Kerstfeest sprakeloos verwonderd, dat God ons vlees wil aannemen. Wat een vernedering! Maar met Pinksteren is het wonder haast nog groter - om het eens menselijk uit te drukken - want dan komt de heilige God niet maar in het zondeloze vlees om in een kribbe te liggen en aan een kruis te hangen, maar dan komt de Heilige Geest in ons zondig vlees.

Op Golgotha valt de last van de zonde op de heilige mens Jezus, van buitenaf. En Hij wordt zonde voor ons, hoewel Hij in Zijn vlees heilig blijft. Maar de Heilig Geest woont binnen in het hart van Gods kinderen, die in zichzelf zondig blijven. Wij mogen niet spreken van de vleeswording van de Heilige Geest, maar toch wel van de inwoning van de Geest in zondige mensen, in een tempel, die eigenlijk een onbe woonbare krotwoning van onze ellende is.

Er is geloof, waarachtig geloof voor nodig om aan te nemen, dat God VOOR ons is in de Zoon, maar vanuit onze ellende is het menselijk gesproken moeilijker te geloven, dat God IN ons woont. Velen zijn er, die het nog wel durven uitspreken, dat Jezus voor hen gestorven en opgestaan is, maar die het niet hardop durven

uitspreken, dat God door Zijn Geest IN hen woont. Als Petrus al moest uitroepen: Heere, ga uit van mij, blijf uit mijn onreine buurt en omgeving, want ik ben een zondig, een geestelijk melaats mens, hoeveel te meer moeten wij tot Gods Geest zeggen: o Heilige Geest, ik ben niet waardig, dat Gij IN mij woont, want ik be-droef, ik wond u slag op slag, mijn hart is een poel van ongerechtigheid.

Zolang wij vanuit onze zichtbare en constateerbare verwerpelijkheid voor God spreken, kunnen wij het ons niet indenken, dat God niet alleen zó dichtbij komt in onze buurt, maar dat Hij woning maakt in ons hart.

Wat wij belijden is ook niet INDENKBAAR, en VANZELFSPREKEND en PASSEND, maar een wonder in het teken van Gods grote NOCHTANS. Wij zien niet, wij geloven. En geloven heeft iemand genoemd de van God gegeven moed om van ons zelf precies het omgekeerde te zeggen van wat wij in de werkelijkheid zijn en van wat wij in de werkelijkheid van ons zelf zien. Het merkwaardige is echter, dat de erkenning van onze verwerpelijkheid de enige mogelijkheid onzer heiligheid is.

Daarom woont Gods Geest in de gebrokenheid des harten en in de verslagenheid des geestes.

Daarom is slechts één offer Gode welgevallig n.l. het offer der schuldverslagenheid. Het is alles WONDERLIJK.

J. Overduin.